RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 98.178 van 7 augustus 2001
in de zaak A. 108.119/IX-2966.

In zake : de NV DE PIJL,
die woonplaats kiest bij
advocaat E.R. CLAES,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kunstlaan 19H

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. ANCIAUX,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 149/21.

tussenkomende partij :

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. POCKELÉ-DILLES,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Stoopstraat 1/13.

verzoekster in tussenkomst :

de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. VAN ELSLANDER,
kantoor houdende te BRUGGE,
Filips de Goedelaan 11.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV DE PIJL op 27 juli 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing genomen op 27 juni 2001 door de Kansspelcommissie, houdende de weigering haar een vergunning klasse B toe te kennen voor de uitbating van de kansspelinrichting "CIRCUS" op het adres Abdijstraat 219 te Antwerpen en waarbij wordt medegedeeld dat verzoekster overeenkomstig artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betreffende de werking en het beheer van de kansspelinrichtingen klasse II, de wijze

van aanvraag en de vorm van de vergunning klasse B, een einde moet maken aan de exploitatie van de kansspelinrichting klasse II binnen de drie maanden te rekenen vanaf te kennisgeving van de beslissing;

Gezien het administratief dossier;

Gelet op de beschikking van 30 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 augustus 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLAES, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat R. ANCIAUX die, in eigen naam en loco advocaat Ph. LEVERT, verschijnt voor de verwerende partij, van advocaat R. POCKELE-DILLES, die verschijnt voor de tussenkomende partij, en van advocaat M. RYELANDT die, loco advocaat M. VAN ELSLANDER verschijnt voor verzoekster in tussenkomst;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. De verzoekende partij exploiteert op het grondgebied van de stad Antwerpen drie - wat zij zelf noemt- "lunaparken", namelijk de inrichtingen RENO, Breydelstraat 15/17 te 2018 Antwerpen, MONTE CARLO, Klapdorp 36 - 40 te 2000 Antwerpen en CIRCUS, Abdijstraat 219 te 2020 Antwerpen, waar in totaal 18 personen tewerkgesteld zijn. Zij verklaart voor deze inrichtingen over de nodige vergunningen te beschikken en de parken sinds jaren te exploiteren zonder ooit enig probleem te hebben gehad met de overheid.

Volgens het verzoekschrift nam zij de speelautomatenhal RENO met ingang van oktober 2000 over van de NV RENO AMUSEMENT PARK. De inrichting MONTE CARLO werd vroeger geëxploiteerd aan de Oudemansstraat,

waarvan de handelshuurhernieuwing echter door de eigenaars werd geweigerd op grond van artikel 16, IV van de handelshuurwet van 30 april 1951, waarna op 1 februari 2000 met ingang van die datum een pand werd gehuurd Klapdorp 36 - 40. De inrichting CIRCUS is gevestigd in een pand dat de verzoekende partij bij authentieke akte van 30 september 1999 aankocht.

1.2. De verzoekende partij die er blijkbaar van uitgaat dat haar drie inrichtingen "speelautomatenhallen" zijn in de zin van artikel 6 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers en dat bijgevolg een vergunning klasse B vereist is, dient bij aangetekend schrijven van 27 december 2000 bij de stad Antwerpen een verzoek in tot het verkrijgen van een convenant voor haar drie inrichtingen. Met brieven van 22 januari 2001 bevestigt de stad Antwerpen ontvangst van deze aanvragen op 4 januari 2001.

1.3. Met een aangetekende brief, volgens het verzoekschrift gedateerd 25 januari 2001, dient de verzoekende partij voor haar drie vestigingen tevens een vergunningsaanvraag in bij de Kansspelcommissie.

1.4. Met een brief van 23 maart 2001, op 4 april 2001 verzonden, deelt de stad Antwerpen aan de verzoekende partij mee dat het college van burgemeester en schepenen op 7 februari 2001 en 14 maart 2001, onder voorbehoud van goedkeuring door de gemeenteraad, de als volgt omschreven beslissingen nam :

> " - Kansspelinrichtingen. Vestigingsvoorwaarden lunaparken : met dit besluit legt het College de criteria vast die zullen gehanteerd worden bij het afsluiten van convenanten met uitbaters van lunaparken;
> - Kansspelinrichtingen. Lunaparken. Evaluatie bestaande toestand van vestigingen in het concentratiegebied : met dit besluit evalueert het College de bestaande toestand van de lunaparken op de 2 assen Breydelstraat - Statiestraat en kijkt na of er convenanten kunnen worden afgesloten".

Tegelijk wordt medegedeeld :

> "Aangezien uw zaak buiten het concentratiegebied ligt zal het bestuur met U geen convenant sluiten. Wij kunnen U niet beletten om alsnog uw zaak te verplaatsen en in te richten binnen het concentratiegebied. Het bestuur neemt zich evenwel voor om rekening te houden met de resultaten van de huidige interne onderzoeken die werden verricht".

Bij de kennisgeving is afschrift van de voormelde beslissingen gevoegd, waaruit blijkt dat het college op 7 februari 2001 goedkeuring verleende aan de criteria die

zullen worden gehanteerd bij het afsluiten van convenanten, waaronder het voeren van een concentratiebeleid met de concentratie van het toegelaten aantal lunaparken op de twee assen Breydelstraat - Statiestraat, met uitsluiting van de hoekpanden, blijkbaar omdat de meeste lunaparken zich reeds in de stationsbuurt (Breydelstraat/Statiestraat) bevinden, deze buurt, met een grote verwevenheid van functies die onder de noemer uitgangsbuurt gevat kunnen worden, een beter draagvlak biedt dan andere buurten waar de woonfunctie of het herstel ervan beleidsmatig voorrang moet krijgen en gemakkelijk af te sluiten is, en omdat een concentratie in een buurt de beheersbaarheid bij controles bevordert, en dat werd beslist om "gelet op het gelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel" per exploitant slechts één convenant af te sluiten.
Op 14 maart 2001 besluit het college dan aan de gemeenteraad voor te stellen met de uitbaters van de lunaparken CAPITOLE, CASINO-SOUND en RENO, drie van de zes lunaparken in het concentratiegebied, een convenant te sluiten.

1.5. De verzoekende partij vecht in de zaken G/A. 105.525/XII-3150 en 105.526/XII-3149 deze besluiten en de erin vervatte impliciete beslissing voor de inrichtingen MONTE CARLO en CIRCUS met haar geen convenant te sluiten aan voor de Raad van State met een schorsings- en annulatieberoep. Over het schorsingsberoep, waarin quasi identieke middelen en nadeel worden aangevoerd als in het voorliggend verzoekschrift, is nog geen uitspraak gedaan.

1.6. Op 21 mei 2001 legt de gemeenteraad, blijkbaar op voorstel van 4 mei 2001 van het college, de criteria vast voor het sluiten van convenanten voor lunaparken, waarbij de criteria en overwegingen van het collegebesluit van 7 februari 2001 worden hernomen. Dezelfde dag besluit de gemeenteraad, op een voorstel van het college, eveneens van 4 mei 2001, een convenant te sluiten met de verzoekende partij voor de speelautomatenhal RENO.

1.7. Op 6 juni 2001 besluit het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen aan de gemeenteraad voor te stellen geen convenant te sluiten onder meer voor de inrichtingen MONTE CARLO en CIRCUS van de verzoekende partij, alsmede 11 andere inrichtingen, omdat geen ervan voldoet aan "de criteria van de vestigingsplaats" zoals gesteld in het gemeenteraadsbesluit van 21 mei 2001. Op 18 juni 2001 besluit de gemeenteraad blijkbaar in dezelfde zin, met herneming van de overwegingen van het voorstel van het college.

1.8. Met op 9 juli 2001 gedateerde en blijkens het poststempel op 10 juli 2001 aangetekend verzonden brieven deelt de voorzitter van de Kansspelcommissie aan de verzoekende partij mede dat deze commissie, na onderzoek, besloot geen vergunning klasse B te verlenen voor de inrichtingen MONTE CARLO en CIRCUS. Blijkens de bijgevoegde afschriften werd de aanvraag op 30 mei 2001 onderzocht en erover beschikt op 27 juni 2001. Deze beslissingen stellen dat de aanvragen ontvankelijk zijn want ingediend vóór 31 januari 2001 zodat de verzoekende partij de voordelen van de overgangsperiode van artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 kon genieten, maar ongegrond aangezien blijkens artikel 34 van de wet van 7 mei 1999 het sluiten van een convenant tussen de gemeente van vestiging en de exploitant van de kansspelinrichting een voorafgaand en volstrekt noodzakelijk element is om de andere voorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning B te onderzoeken en dat het gemeentebestuur heeft laten weten dat het niet voornemens is een convenant te sluiten zodat geen vergunning klasse B kan worden verleend; vooraf wordt daarbij verwezen naar het verslag van het Secretariaat van de Kansspelcommissie waaruit duidelijk wordt dat volgens de stukken geen convenant is gesloten aangezien de stad Antwerpen geweigerd heeft een dergelijke convenant te sluiten, welke weigering blijkt uit "het stuk dat op 21 mei 2001 is opgemaakt door het gemeentebestuur".

2.1. Overwegende dat de stad Antwerpen met een verzoekschrift van 1 augustus 2001 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

2.1.1. Overwegende dat de stad Antwerpen de auteur is van de beslissing waarop de verwerende partij steunde om de bestreden beslissing te nemen; dat zij derhalve belang heeft om in de zaak tussen te komen en haar verzoek dient te worden ingewilligd;

2.2. Overwegende dat de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie met een verzoekschrift van 2 augustus 2001 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

2.2.1. Overwegende dat voornoemde verzoekster in tussenkomst opgericht is door de wet van 7 mei 1999 en zij er onder meer mee gelast is de vergunningen voor kansspelinrichtingen te verlenen; dat zij als zodanig een orgaan is van de Belgische Staat en ressorteert onder het ministerie van Justitie; dat zij geen eigen rechtspersoonlijkheid bezit en derhalve ook niet kan optreden als

tussenkomende partij naast of namens de Belgische Staat, die verwerende partij is; dat haar verzoekschrift tot tussenkomst in deze stand van de rechtspleging louter als inlichting in aanmerking kan worden genomen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende, met betrekking tot de eerste voorwaarde, dat gelet op het uitzonderlijk karakter van de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een administratieve handeling en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij de rechten van de verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum worden herleid, de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk moet worden aangetoond; dat, om te voldoen aan die voorwaarde, de verzoekende partij feiten en gegevens moet aanbrengen welke direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden, met andere woorden, aannemelijk moeten maken dat de schorsing, ingeval de vordering onderzocht wordt volgens de gewone procedureregeling inzake schorsing en de schorsing aldus eerst over een paar weken of maanden na het instellen van de vordering bevolen zou worden, onmiskenbaar te laat zou komen, omdat het aangevoerde nadeel dat ernstig wordt genoemd, dan gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins heel moeilijk nog, hersteld zou kunnen worden, met name zo moeilijk als in het geval dat de tenuitvoerlegging niet wordt geschorst; dat voorts de uiterst dringende noodzakelijkheid niet het gevolg mag zijn van het eigen talmen;

4.2. Overwegende dat in dezen de verzoekende partij stelt dat de weigering van de vergunning krachtens artikel 19 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 betekent dat zij binnen drie maanden na de kennisgeving van die weigering, dit is tegen 10 oktober 2001, de exploitatie van de vestigingen MONTE CARLO en CIRCUS zal moeten beëindigen, zodat "het gevreesde nadeel zich dan ook op korte termijn (zal) realiseren derwijze dat een gewone

schorsingsvordering het risico op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan voorkomen", waarna wordt gesteld dat uit de voorgelegde financiële stukken blijkt dat een verplichte sluiting van twee van haar drie vestigingen waarbij enkel de minst rendabele in uitbating kan worden gehouden voor de verzoekende partij een onoverbrugbare toestand teweegbrengt die haar voortbestaan bedreigt, aangezien dan een maandelijks negatief nettoresultaat zal worden geboekt van 2.514.972 frank;

4.3. Overwegende dat vooreerst moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij, aan wie op 11 juli 2001 de aangetekende kennisgeving van de bestreden beslissing werd aangeboden, pas op 27 juli 2001, hetzij 16 dagen later, een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend; dat ofschoon bij de beoordeling van de diligentie van de verzoekende partij weliswaar rekening mag worden gehouden met de omstandigheid dat de kennisgeving van de bestreden beslissing tijdens de vakantieperiode geschiedde, ook kan worden vastgesteld dat reeds op 17 juli 2001 tot het indienen van een schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd besloten en dat het uiteindelijk ingediende verzoekschrift, buiten de uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid en enkele toevoegingen bij de feiten en een aanpassing van de uiteenzetting over de samenhang, grotendeels een letterlijke herneming is van de verzoekschriften in de zaken G/A. 105.525 en 105.526; dat het verstrijken van die tijdspanne op zichzelf weliswaar geen negatie van het begrip uiterst dringende noodzakelijkheid inhoudt, doch wel een verkorting met evenveel dagen meebrengt van de termijn van drie maanden binnen welke verzoekende partij de betrokken inrichtingen zal moeten sluiten; dat, voorts, ook al kan de door de wet opgelegde termijn van vijfenveertig dagen binnen welke een gewone vordering tot schorsing zou moeten worden beslecht in de praktijk moeilijk worden nageleefd, een termijn van drie maanden minder onwaarschijnlijk is en, indien effectief binnen die tijdspanne uitspraak wordt gedaan, het aangevoerde nadeel middels de gewone schorsingsprocedure kan worden vermeden; dat overigens nog rekening moet worden gehouden met een aantal andere gegevens, zijnde dat ten gevolge van de drastische beperking van het aantal vergunbare speelautomatenhallen op het grondgebied van de stad Antwerpen, ook die van andere exploitanten, verwacht kan worden dat de omzet van de inrichting "RENO" waarvoor verzoekende partij wel een convenant verkrijgt, zal stijgen; dat uit de cijfers welke verzoekende partij voorlegt ook kan worden afgeleid dat zij over niet onbelangrijke financiële reserves beschikt zodat zij een sluiting van enkele weken of maanden, ingeval een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure niet binnen de drie maanden zou volgen, zal kunnen overleven;

5. Overwegende, mitsdien, dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Stad ANTWERPEN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

.

Het verzoek tot tussenkomst van de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie in het administratief kort geding wordt afgewezen.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst van de Stad Antwerpen, bepaald op vijfduizend frank, komen ten haren laste.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst van de Kansspelcommissie van het ministerie van Justitie, bepaald op vijfduizend frank, komen ten haren laste.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven augustus 2000 en een, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **J. DE BRABANDERE.**